

Arrest

nr. 42 228 van 23 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VOTQUENNE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Kasane (Derik), de Syrische nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. Alhoewel u de basisschool doorliep beweert u analfabeet te zijn. Op uw negentiende (dus rond 2002) begon u uw legerdienst. Tijdens de 'Intifada' (Koerdische opstand), u vermoedt dat dit in februari-maart 2003 of 2004 was (u deed nog uw legerdienst), was u bij uw familie in Derik op verlof en nam er deel aan de betogingen. Zo nam u deel aan de vernieling van het standbeeld van Assad en was u betrokken bij het in brand steken en vernielen van een aantal overheidsgebouwen. Ook uw zus Y. (...) nam hier met haar vrienden aan deel. U werd, tesamen met nog een twintigtal anderen, gearresteerd door de politie. U vermoedt dat u was verklikt. Nadat u de politie erop had gewezen dat u eigenlijk een soldaat was en dat u enkel aanwezig was omdat u op zoek was naar uw zus mocht u een aantal uren later zonder verdere problemen beschikken en de volgende dag keerde u naar uw legereenheid in Homs terug. Naar aanleiding van deze Koerdische opstand mochten de

Koerden in het leger niet meer op wacht staan, mochten ze niet meer deelnemen aan het appél noch aan de sportopleiding en moesten ze hun wapen inleveren. Ook u werd door deze maatregelen getroffen doch kende geen andere problemen en bracht uw legerdienst tot een goed einde. U keerde midden 2005 terug naar uw ouders in Derik en vernam daar dat de politie, de 'Criminele Veiligheid' en de 'Politieke Veiligheid' naar u en uw zus waren komen vragen. Jullie werden gezocht omwille van deelname aan de rellen. De autoriteiten bleken op de hoogte te zijn van de verschillende acties waaraan u had deelgenomen. Uw zus dook daarop gedurende vijf jaar onder, afwisselend bij jullie broer en zus. U vertrok quasi onmiddellijk naar Damascus en huurde daar gedurende ongeveer vijf jaar een kamer in de wijk Zorava. U verdiende de kost als taxichauffeur en werkte er ook in een restaurant. U had enkel telefonisch contact met uw ouders en vernam dat de autoriteiten u en uw zus bleven zoeken. U kende geen problemen daar u zeer voorzichtig was. U nam een vijftal keren deel aan feesten georganiseerd door de PKK (Koerdische Arbeiderspartij). Een drietal maanden vóór uw vertrek uit Syrië betaalde u een collega om voor u een paspoort (met uw authentieke identiteitsgegevens) aan te vragen. Met de hulp van een smokkelaar stak u zo'n anderhalve maand geleden te voet illegaal de grens met Turkije over en werd naar Diyarbakir gebracht. U werd daar aan een andere smokkelaar overhandigd die u voorzag van een Turks paspoort en jullie reisden per vliegtuig naar Istanbul, waar u een tweetal weken verbleef. Intussen bezorgde een vriend uit Syrië, hoe weet u niet, uw Syrische paspoort aan de reisagent en met dit document vloog u naar Brussel. Bij controle op de luchthaven werd u aangehouden daar dit geen authentiek document bleek te zijn en op 12 maart 2010 vroeg u asiel aan. Uw zus Y. (...) heeft het land een zevental maanden geleden verlaten. U kunt slechts vermoeden dat ze ergens in Nederland is. U vreest bij terugkeer naar Syrië ofwel te worden geëxecuteerd ofwel levenslang te worden opgesloten vanwege uw deelname aan de rellen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming daar er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde vervolgingsfeiten.

Vooreerst is het merkwaardig dat u niet in staat blijkt te zijn de Koerdische Intifada correct in de tijd te situeren, alhoewel u beweert hieraan actief te hebben deelgenomen. U hiernaar gepeild komt u immers niet verder dan te stellen dat zich dit ergens in februari-maart 2003 of 2004 moeten hebben afgespeeld (CGVS pp.9-10). Gezien u beweert als Koerd niet 'langs de kant te kunnen blijven staan' en 'te hebben moeten deelnemen', gezien deze Intifada zich over een groot aantal steden verspreidde en prominent in het nieuws aanwezig was, kan het niet overtuigen dat u hieromtrent geen meer accurate informatie kunt verschaffen en niet precies weet te vertellen dat de feiten zich in maart 2004 hebben afgespeeld (CGVS pp.9-10; zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook de vaststelling dat u niet kunt antwoorden op de vraag hoe lang deze rellen hebben geduurd wekt de nodige verbazing. U vergoelijkt dit door te stellen dat u na uw terugkeer naar uw militaire eenheid in een soort van quarantaine verbleef. U erop gewezen dat een dergelijke uitspraak niet afdoende is daar het land toch in rep en roer stond en dit groot nieuws was, komt u weerom niet verder dan te stellen dat het niet gedaan was op een dag maar dat u hieromtrent geen verdere bijzonderheden kan geven (CGVS p.18). Het feit dat u, en zoals reeds werd opgemerkt, geen accurate informatie kunt verschaffen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde engagement tijdens de opstand. In de marge dient nog aangestipt dat u zichzelf afschildert als iemand die toch enigszins betrokken is bij de 'Koerdische Zaak', u nam deel aan de Intifada en zou een vijftal feesten georganiseerd door de PKK hebben bijgewoond. In dit opzicht is het dan ook hoogst merkwaardig dat u, gevraagd of u andere Koerdische partijen kent, hierop geen antwoord kunt geven (CGVS pp.6-7).

Voorts verklaart u dat uw ouders, u was op dat moment nog uw legerdienst aan het doen, door de politie, de Criminele en de Politieke Veiligheid en de Staatsveiligheid werden lastiggevallen. Ze waren immers op zoek naar u en uw zus omwille van jullie deelname aan deze Intifada. Ze waren bovendien op de hoogte van het feit dat u actief betrokken was bij het vernielen van het standbeeld van Asad en een aantal overheidsgebouwen (CGVS pp.13-14). U gevraagd waarom ze niet gewoon naar uw militaire eenheid waren gekomen om u te arresteren, kunt u enkel opwerpen niet te weten waarom ze dit niet gedaan hebben (CGVS p.14). Deze toch wel zeer nonchalante houding van de veiligheidsdiensten is totaal onbegrijpelijk om niet te stellen ongeloofwaardig daar algemeen geweten is, en zo blijkt ook uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Syrische autoriteiten met harde hand deze opstand hebben neergeslagen. Het feit dat ze nagelaten hebben onmiddellijk stappen tegen u te ondernemen kan dan ook niet overtuigen.

Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststelling. Zo beweert u dat ook uw zus Y. (...) werd gezocht omwille van haar deelname aan deze rellen en ze bijgevolg gedurende vijf jaar zou zijn ondergedoken. U dan gevraagd waar ze haar toevlucht heeft gezocht, stelt u opmerkelijk genoeg dat ze bij jullie broer en zus zou zijn ondergedoken, een plaats waar ze nochtans voor de Veiligheidsdiensten gemakkelijk 'traceerbaar' was. U gevraagd of ze ook bij andere mensen heeft verbleven, ontkent u dit ten stelligste (CGVS p.13). Gevraagd wat uw zus in deze periode deed, stelt u dat ze tot haar vertrek uit het land altijd binnen bleef (CGVS p.15). U gevraagd waarom de veiligheidsdiensten haar niet bij haar familie zouden hebben gezocht, stelt u dat de betreffende diensten effectief naar daar gingen doch dat wanneer ze op de deur klopten uw zus werd verborgen of dat uw familie niet opendeed (CGVS p.16). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat de ordediensten actief naar jullie op zoek waren, gezien het algemeen is geweten dat de Syrische autoriteiten beschikken over een uitgebreid en efficiënt werkend informatienetwerk en de verschillende veiligheidsdiensten uitermate goed georganiseerd zijn is uw verklaring dat uw zus gedurende vijf jaar ongemoeid bij haar familie kon verblijven totaal niet geloofwaardig.

Eenzelfde opmerking kan ook wat u betreft gemaakt worden. U verklaart actief door de orde- en veiligheidsdiensten te zijn gezocht, doch u zag er geen graten in gedurende vijf jaar op hetzelfde adres in Damascus te verblijven en er voornamelijk als taxichauffeur uw brood te hebben verdiend. Bovendien werkte u zo nu en dan ook nog in een restaurant (CGVS pp.15-16). Uit bovenstaande blijkt overduidelijk dat u gewoon deelnam aan het sociale leven, meer nog, door uw job had u dagdagelijks contacten, ook met vreemden en de vaststelling dat u gedurende deze vijf jaar nooit door de autoriteiten bent verontrust is dan ook niet geloofwaardig, temeer u dan ook nog eens stelt een vijftal maanden na uw aankomst in Damascus te hebben vernomen dat er in alle provincies een circulaire was rondgedeeld waarin de ordediensten werd opgedragen u te arresteren. Uw verklaring dat u zeer voorzichtig was en elke patrouille vermeed kan dan ook totaal niet overtuigen en ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid (CGVS p.16). In dit kader dient daarenboven nog aangestipt dat u verklaart in deze periode ook nog een vijftal feesten van de PKK te hebben bijgewoond (CGVS p.7). Ook dit kan niet overtuigen daar het algemeen geweten is dat de PKK niet wordt getolereerd in Syrië en het niet geloofwaardig is dat u, gezien bovenstaande observaties, een dergelijk risico zou hebben genomen om op een dergelijke manier in de kijker van de Veiligheidsdiensten te lopen.

Ook uw beschrijving van hoe u uw paspoort hebt bekomen is zeer opmerkelijk. U stelt dat u een bevriende taxichauffeur betaald hebt om uw paspoort aan te vragen, op basis van uw authentieke gegevens, en vervolgens te gaan ophalen. Gevraagd of deze vriend op de hoogte was van al uw problemen op het moment dat hij uw paspoort ging aanvragen stelt u 'ja natuurlijk'. Vervolgens gevraagd waarom uw vriend een dergelijk risico zou hebben genomen, verklaart u dat in Syrië met geld alles te verkrijgen is (CGVS pp.5-6, 17). Ook dit gegeven kan niet overtuigen daar u en uw zus gedurende een vijftal jaar werden gezocht door alle mogelijke veiligheidsdiensten en het gegeven dat een persoon het risico neemt om een paspoort in naam van een dergelijk persoon aan te vragen is niet geloofwaardig. In de marge dient nog aangestipt dat het niet kan overtuigen dat u niet eens de naam van deze persoon weet daar dit louter een werkrelatie zou zijn, wat toch wel vreemd is gezien u deze persoon, zo blijkt uit uw verklaringen, wel genoeg vertrouwde om hem uw verhaal te doen en gezien die persoon bereid was voor u toch enig risico te nemen (CGVS p.5).

Ook wat betreft de manier waarop u van Diyarbakir naar Istanbul bent gevlogen dient aangestipt dat u weliswaar beweerde met een Turks paspoort te zijn gereisd, doch dat u geen notie hebt of dit al dan niet een authentiek paspoort was en u niet op de hoogte bent van de gebruikte personalia op dit paspoort. Uw onwetendheid hieromtrent is weinig overtuigend gezien het aannemelijk is dat u zelfs tijdens vluchten binnen Turkije zou kunnen gecontroleerd worden en er toch van kan worden uitgegaan dat u zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd bij de reisagent. Uw verklaring dat u niet kunt lezen is onafdoende daar er van kan worden uitgegaan dat men u hierop zou hebben voorbereid en u daarenboven zes jaar lagere school hebt doorlopen zodat uw bewering analfabeet te zijn ook niet meteen geloofwaardig overkomt (CGVS pp. 4, 6).

Tot slot dient nog aangestipt dat u na het gehoor, ter staving van uw asielaanvraag, een Syrische identiteitskaart en een militair boekje liet doorfaxen. U legt geen originele stukken voor zodat de herkomst en authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. De door uw advocate neergelegde rapporten verwijzen naar de algemene situatie voor Koerden in Syrië maar hebben geen betrekking op u persoonlijk en vermogen bijgevolg niet de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 3 EVRM. Verzoeker gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoeker worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers meest wezenlijke element in het door hem voorgehouden asielrelaas zijn deelname betreft aan de intifada die hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 25 maart 2010 situeert in februari of maart van het jaar 2003 of 2004 (administratief dossier, stuk 3, p. 9-10). Verzoeker nam in Derik, waarvan hij afkomstig is, deel aan de betogingen en was betrokken bij de vernieling van het standbeeld van Assad en het in brand steken en vernielen van een aantal overheidsgebouwen. Uit het CEDOCA-antwoorddocument van 25 maart 2010 met referte SYR2010-011w (administratief dossier, stuk 9) blijkt evenwel dat deze intifada een aanvang nam op 12 maart 2004 en een week duurde. Daar verzoeker zowel naar maand als jaartal deze intifada waaraan hij bijzonder actief heeft deelgenomen niet correct weet te duiden kan aan zijn deelname aan deze gebeurtenissen volstrekt geen geloof worden gehecht.

Waar verzoeker het niet correct kunnen situeren van deze intifada in het verzoekschrift verklaart door het feit dat hij zelf deze rellen niet heeft voorbereid of vooraf heeft gepland wijst de Raad erop dat een uitgesproken deelname, die naar verzoeker voorhoudt zich tot één dag beperkte, aan uiterst geweldadige rellen dermate ingrijpend is dat zij in het geheugen gegrift staan en men een dergelijke deelname niet vooraf zelf dient te plannen teneinde zich de periode van deze gebeurtenissen te herinneren.

Verzoekers stelling dat hij wel degelijk aan deze onlusten heeft deelgenomen daar hij bij voormeld verhoor op het Commissariaat-generaal de gebouwen kon opsommen die in Derik werden vernield en hij het omvergehaalde standbeeld kon beschrijven en tevens in kennis was van de oorzaak van deze rellen, meer in het bijzonder een uit de hand gelopen voetbalwedstrijd, kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers merkt verwerende partij terecht op dat deze intifada op prominente wijze in het nieuws is geweest, wat door verzoeker niet wordt tegengesproken, waardoor verzoeker op deze wijze probleemloos in kennis wordt gesteld van de oorzaak en de ware toedracht en omvang van deze rellen inclusief de aangerichte schade. Bovendien beschrijft verzoeker de schade aangericht in zijn plaats van herkomst Derik waar hij de plaatselijke gesteltenis kent en waar vrienden en kennissen hem over deze rellen annex schade kunnen hebben bericht. Het loutere feit dat verzoeker de aangerichte schade kan beschrijven en de oorzaak kent van deze rellen toont derhalve niet aan dat hij hier effectief heeft aan deelgenomen en weerlegt evenmin de vaststelling dat verzoeker ondanks zijn beweerde uiterst actieve deelname aan deze onlusten er niet in slaagt deze op een correcte wijze in de tijd te situeren.

De volstrekte ongeloofwaardigheid van het meest wezenlijke element van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert hem met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

2.2.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Betreffende verzoekers vraag hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen wijst de Raad erop dat om voormelde redenen het door verzoeker voorgehouden asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar de nog steeds aanwezige schending van de mensenrechten jegens Koerden in Syrië wijst de Raad erop dat in het kader van de subsidiaire bescherming zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging het niet volstaat louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoeker de laatste vijf jaar voor zijn vertrek uit Syrië woonachtig was in Damascus en er werkzaam is geweest als taxichauffeur en in een restaurant. Verzoeker heeft er derhalve zeer publiekelijk deel genomen aan het sociale leven en werd er zoals blijkt uit zijn verklaringen nooit door de autoriteiten verontrust. Verzoekers bewering wel uitermate voorzichtig te zijn geweest in Damascus omdat de autoriteiten hem zochten valt niet te rijmen met voormelde tewerkstellingen die een uitgesproken publiek leven impliceren. Bovendien wordt, zoals hoger gesteld, geen geloof gehecht aan verzoekers deelname aan de intifada waardoor hij door de autoriteiten zou worden gezocht. Verzoeker toont derhalve door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst persoonlijk een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoont dat er in Syrië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Betreffende de door verzoeker als bijlage vier bij zijn verzoekschrift gevoegde originele identiteitsdocumenten, meer in het bijzonder zijn identiteitskaart en militair boekje, wijst de Raad erop dat in onderhavig arrest de identiteit van verzoeker niet ter discussie staat.

2.2.6. Het middel is ongegrond. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT